

זה או . . .
הכל או כלום

עולמות בפרשה

יעקב ועשו

והלך המפעים

מפרי עטו של

הרב דוד רוזנברג

יו"ר מכון עולמות

חינוך • העצמה • כישורי חיים

לא מאה.

קשה לפתוח אתו בשיחה, פניו נפולות. רק לאחר שעה ארוכה נאות אריה
לשתף את הוריו ב"טראומה" שחוהה...

"זה היה המבחן בגמרא" מסנן הילד כלפי ההורים המודאגים.

העצב משתלט, הדיבור קשה עליו. "תראו", מוכן אריה להציג את דף המבחן
לעיני הוריו.

התשובות כפי שנוכחים לראות, נרשמו בשורות ישרות, הסוגיא עליה נבחן בנו,
מוכרת לאב היטב.

כרגיל זה נראה מקסים, התשובות המעולות עונות על השאלות, דָּבָר דָּבָר על
אופניו...

אולם, אז כשדמעה סוררת זולגת על לחיו הסמוק, מִכְּנֶה הבן המתוסכל את
תשומת לבם של ההורים המוטרדים לעבר הציון המתנוסס בשולי המבחן לצד
מילות פירגון: "יש-כח אלוהי נ"י, השקצץ נכונה!"

ומה רואות עיניהם? - - -

הציון: 98%

"הציון: תשעים ושמונה אחוזים", אבוי - - -

או אז מתפרצת לה זעקת נפש בצועה 'זה לא מאה. זה כלום!!!'

והורי הילד נבוכו.

הכל או כלום

אחים. תאומים. שני גוים. שני לאומים.

ידוע כי שמו של האדם הנו גורם משפיע על החיים, וכמובא בגמרא (ברכות ז:): 'שֵׁמָא גָרִים' – השם הוא הגורם, ככתוב: "לְכוּ חֲזוּ מַפְעָלוֹת ה' אֲשֶׁר שָׁם שִׁמּוֹת בְּאֶרֶץ" (תהלים מו, ט) אל תקרי שִׁמּוֹת אלא שִׁמּוֹת. השם אף מוכיח על אישיותו של נושאו כמובא (יומא פג): רבי מאיר הוה דייק (מדייק) בשמא (-בשמו של האדם).

אם כן הבה נתבונן בשמותיהם של האחים, התאומים המפורסמים ביותר שבאו לעולם בביתם הגדול של יצחק אבינו ורבקה אמנו, לאחר ציפייה ממושכת ורוב הפצרה ועתירה, הלא הם אבותיהם של שני הלאומים יעקב אבינו ועשיו הרשע.

לצד העיון בשם הניתן לו, נעקוב גם אחרי האירועים והמעשים של התאום הנולד ראשון, הלא הוא עשיו. אחר נפנה למי שידו אוחזת בעקב אחיו, הלא הוא יעקב אבינו.

והנה מאות רבות של ביאורים והסברים נאמרו, והרבה קולמוסים נשתברו, בסוגיית האחים התאומים שנולדו שניהם באותו פרק, לתוך הבית הגדול והקדוש של יצחק ורבקה, איך זה שהאחד פונה לאהלי שם, 'יֵשֵׁב בְּשֵׁבֶת תַּחְכְּמָנִי', ומתעלה עדי מרום, ואילו השני, אחיו בן גילו ממש, פורש לחיי שדה פראיים, הופך לסמל של רשעות לדורות עולם, הפירושים הרבים נפרשים מול עינינו בכל דרכי הפשט, הרמז,

הכל או כלום

הדרש והסוד, ממבט היסטורי, מצד מחשבת המוסר ולאור משנת החסידות.

ולאחר שלמדנו רבותינו ז"ל שלכל אחד יש חלק בתורה הקדושה (ועין שמות רבה פרשה כח), אמרנו ננסה גם אנו בַּעֲנֵינוּ לדון בפרשה העמוקה הזאת, ונקווה להביא בכך בעזרת ה' תועלת לאחינו בני ישראל, נשתדל לעמוד מעט על נקודת ההסתכלות השונה בין השניים, הנקודה - בה נוצר המרחק העצום בין מה שהביא את יעקב אבינו להעפיל אל המדרגות העליונות, לבין, להבדיל, אחיו הרשע "הוא עָשׂוּ אָבִי אֱדֹם" (בראשית לו, מג), ליפול לבאר שחת, ולשאת את דגל הרוע עד סוף כל הדורות.

ובעיקר ניטול לקח טוב לעצמנו "אִי זֶה הַדֶּרֶךְ? שָׁכֵן אֹר, וְחֹשֶׁךְ אִי זֶה מְקוֹמוֹ" (איוב לח, יט) – **ההיצמדות** לדרכי התום והצדקות של אבינו יעקב עליו השלום, ובמקביל, **ההתרחקות** כמטחוי קשת מעלילותיו של אותו רשע, אבי אבות רשעי אומות העולם לדורותיהם – והיה באם נאמץ מסרים אלו ללבנו ונפעל לפיהם, או אז נצליח את דרכנו הרוחנית בהאי עלמא ותישלח הברכה גם בפעולותינו החינוכיות.

"... בְּנֵי יִצְחָק עֲשׂוּ וְיִשְׂרָאֵל" (דברי הימים א' א, לד)

"וַיֵּצֵא הָרֹאשׁוֹן אֲדָמוֹנִי כָּלֹ כְּאֶדְרֶת שֶׁעַר, וַיִּקְרָאוּ שְׁמוֹ עֲשׂוּ" (בראשית כה, כה) ע"ש שהוא **עשוי** וגמור, 'לפי שהיה נֶעֱשָׂה ונגמר בשערו' (רש"י), כולל זקנו ושיניו (תרגום יונתן), והנה יתכן לומר שגם גישתו של עשיו לחיים, זאת

הכל או כלום

שהורידה אותו מהדרך הישרה, היתה המחשבה שאך ורק השלימות המוחלטת היא הַשְׁוָה והכדאית, והחיוב הוא להיות מושלם בלבד, ללא פגם כלשהו. והמסקנה לדידו: באם ניתן להגיע לדרגת מושלמות ממש, הרי טוב, ואם לא, מה שווה היא העבודה שאיננה כלילת השלימות ואינה מתוקנת בכל-מכל-כל, ובמצב של חסרון כל דהו, הרי הוא משוכנע (convinced) ובטוח שכאילו לא עשה דבר.

התופס - באורחות חייו ובעבודת השי"ת - דרך שכזאת, עד מהרה משתלטות עליו מחשבות של ייאוש ורפיון-ידיים, שהרי קשה עד בלתי אפשרי לבצע את המשימות באופן המושלם ביותר, ולבטח לא בראשית דרכו, וממילא בעיניו הוא כבר בגדר של 'כישלון מְהִלָּד', ומכאן המדרון פרוש לפניו להחליק חלילה מטה מטה.

אין 'מילה'

שימו לב. חכמינו הקדושים מספרים על עשיו הרשע (מדרש, הובא ב'דעת זקנים' תולדות כה, כה): "כשראהו אביו (שהוא אדמוני), אמר: עדיין לא נבלע בו דמיו, ולא רצה למולו לשמונה ימים ... כשעבר שנה או שנתיים וראה יצחק שלא החליף מראיתו ידע שזו תולדתו (זהו טבעו) ואפילו הכי לא מל אותו, אמר הואיל ולא מלתי אותו לשמונה כמוני, אמתין עד שיהיה בן י"ג כמו ישמעאל אחי ואמול אותו. וכשהיה בן י"ג שנה הוא עיכב בעצמו ולא רצה למול."

הכל או כלום

לפי דרכנו נלמד, שכך חשב בעצמו אותו רשע: הרי שהמצווה המושלמת היא להימול כשהוא בן שמונה ימים, והנה אצלי לא כך היה, אם כן מה תועלת ישנה בקיום מצווה החסרה ממידת השלימות? מכיוון שכך, הגיע לידי החלטה, לשיטתו המעוותת, שכעת כבר עדיף שלא להימול כלל חלילה.

הופעת 'בכורה' מושלמת

"וַיֵּזֶד יַעֲקֹב נָזִיד, וַיָּבֹא עֲשׂו מִן הַשָּׂדֶה וְהוּא עֲנִי" (בראשית כה, כט), עשיו נתקף בבולמוס של חולשה ורעב ודורש בחוזקה מאחיו יעקב "הֲלֹעִיטָנִי נָא מִן הָאָדָם הָאָדָם הַזֶּה כִּי עֲנִי אֲנִי". מתנהל אז דין ודברים, עד שיעקב אבינו רואה את ההזדמנות הנדירה שנקרית בדרכו לקנות את הבכורה הקדושה מידיו של הרשע, "וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב מִכָּרָה כִּיֹּס אֶת בְּכֹרְתְּךָ לִי".

ענהו עשיו, הרי שמירת קדושת הבכורה קשה עלי, ובוודאי לא אצליח לעמוד על כל החיובים שלה, ולהינצל מהעונשים הכרוכים באי שמירתה. לבסוף תביאני הבכורה לידי מוות, "וַיֹּאמֶר עֲשׂו הִנֵּה אֲנִי הוֹלֵךְ לָמוֹת וְלָמָּה זֶה לִי בְּכֹרָה" (שם פסוק לב, עפ"י פירש"י).

וכך עשיו, שוב נאמן לגישתו ה'פרפקציוניסטית' (perfectionist) (פרפקציוניזם = מְשָׁלְמוֹת, הצורך הנפשי להיות פרפקט-מושלם, יעויין ב'הבהרה' בסוף החוברת), אומר הוא בלבו, הרי ה'בכורה' מדרגה גדולה היא, בין

הכל או כלום

כה וכה בסופו של דבר לא אזכה לשמור עליה ב'שלמות' ואיכשל בה, אם כן המסקנה המתבקשת לשיטת עשיו: 'וַיִּמָּכֶר אֶת בְּכֹרְתּוֹ לְיַעֲקֹב', לפחות אהנה מהעולם הזה... 'וַיֹּאכַל וַיִּשְׂתֶּה וַיִּקֶּם וַיֵּלֶךְ, וַיָּבֹז עָשׂו אֶת הַבְּכֹרָה' (שם, פסוק לד).

מלח מהודר ומשובח

"וַיִּאָּהֵב יַצְחָק אֶת עָשׂו כִּי צִיד בְּפִיו..." (שם פסוק כח), עשו היה צד אביו בדברים ושואלו: אבא! כיצד מעשרין את התבן? כיצד מעשרין את המלח? 'כי ציד בפיו' - בפיו של עשו, שהיה צד את אביו יצחק ומרמהו בדברים (רש"י).

עשיו הרשע הִדְבֵּק ב'שיטתו', הלך וחיפש 'מדרגות' ו'עניינים' גבוהים ורמים 'גבוה מעל גבוה', הוא תר אחרי מצוות שאף לא הצטווה עליהן. יצחק אבינו, רואה בזה רצון עז מצדו של עשיו לעשות הכל ביתר שלמות, ואילו לפי ה'גישה' האמורה של עשיו, ישמש זה עבורו כתירוץ נפלא שיתאפשר לו כעת להתנער מכל מחויבות ומכל עול, שהרי זוהי דרכו, ליצור לפניו 'תמונה' מושלמת, כזאת שלא יוכל להשיג, ממילא כך ימצא את עצמו פטור מכל אחריות - - -

יוצא מכך שדווקא עשיו שמציג ציור של הגעה ל'שלמות', לעולם לא ימצא סיפוק מעבודתו, רמז לדבר מצינו במדרש על הפסוק (משלי יג, כה), "...וַיִּבְטֹן רִשְׁעִים תִּתְּחַסֵּר" - זה עשו הרשע... (מדרש תנחומא במדבר), דהיינו,

הכל או כלום

בהנהגה כזאת האדם אף פעם לא חש סיפוק בעבודת ה', והאם יתכן
שבן אנוש יעבוד ויעבוד ללא הרף מבלי שיהיה לו כל סיפוק ונחת רוח
מפרי עמלו?!

* * *

... **וְאֶהָב אֶת יַעֲקֹב** (מלאכי א, ב)

"וְאֶחָדִי כֵן יֵצֵא אָחִיו וַיֵּדֹ אֶחָזֶת בְּעֵקֶב עֲשׂוֹ וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב".
(תולדות כה, כו)

"**יעקב**, זהו שמו שקראו השי"ת". (רש"י, ולדעה השניה אביו יצחק קראו).

"וְשֵׁם יַעֲקֹב מוֹרָה עַל הַשְׁלִימוֹת הַרוּחָנִי הַנִּקְנָה בַּסּוּף (=עקב) ". (כלי יקר).

יעקב = עקבי

לעומת עשיו שרוחו נוחה רק בהשגת **הכל** בשלמות, שאם לא כן, יעדיף
את ריקנות העוה"ז על כל תאוותיה על-פני החיים הרוחניים האמתיים
המתנהלים בבית אבא יצחק ומיסודו של אבי-אבא אברהם, כנגדו
עומד יעקב אבינו צופה ומביט לעבר היעד האמתי – "לאן פניי
מוֹעֲדוֹת?", כל העת הוא צועד בבטחה במסילה העולה בית א-ל, בדרך
למטרה האמתית שלמענה נשלח לעולם, מתקדם הוא לשם **יעקב** בצד
אגודל' (יעוין רש"י סוכה נב. דיבור המתחיל 'עקב בצד גודל' - הולیکن בנחת, עקב רגל אחד בצד גודל של

חבירתה) **בעקביות** (consistency) רבה.

הכל או כלום

הוֹלֵךְ בְּתֶם יֵלֶךְ בְּטַח (משלי י, ט). כל הקורות את יעקב אבינו, לא פוגעים ומשנים במאומה את הליכתו הבטוחה באורחות התום והיושר - גם כאשר הדרך כולה זרועה מכשולים, "וַיַּעֲקֹב הָלַךְ לְדַרְכּוֹ..." , יעקב אבינו מְכַנֵּן מטרה!

תמימות-שלמות

"... וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם יֹשֵׁב אֱהָלִים", 'גבר שלים' (תולדות כה, כז ובאונקלוס), יעקב שְׁלִימָתָא בחיר האבות – נאמן לדרכו התמימה-השלימה, שוכן הוא בתוך אהלה של תורה, עוסק בחיי הנצח, וצועד ליעדו - צעד אחר צעד.

צירוף אחר צירוף

גלים רבים של סבל עוברים על אבינו ישראל סבא לאורך כל ימיו, וכפי שהעיד יעקב עצמו בפגישתו עם מלך מצרים, אומר יעקב אבינו לפרעה '...מֵעַט וְרַעִים הָיוּ יָמַי שְׁנֵי חַיִּי'... (ויגש מז, ט).

צרות ויסורים רבים סבבוהו שוב ושוב, עוד בטרם לידתו, וכל פעם שביקש יעקב אבינו לישוב בשלוח קפצה עליו צרה מסוג אחר, והרשימה ארוכה: ההכרח להימלט מפני רדיפה וסכנות נפשות מוחשיות, אלמנות, שכול, איבוד ממון, הונאה ומרמה, צער גידול בנים...

וכפי שמצינו במדרש (תנחומא, וישלח י') :

הכל או כלום

"...ללמדך, שהרבה יסורין עברו על יעקב. עד שהיה במעי אמו, היה עשו מריב עמו, שנאמר: וַיִּתְרוּצְצוּ הַבָּנִים (בראשית כה, כב) ... ברח מפני עשו ללבן והיה שם עשרים שנה בצרות רבות, שנאמר: הָיִיתִי בַיּוֹם אֶכְלָנִי חֶרֶב וגו' (בראשית לא, מ). ואחר שיצא, רדף לבן אחריו להרגו, שנאמר: וַיִּרְדֹּף אַחֲרָיו דָּרָךְ שְׁבַעַת יָמִים (בראשית לא, כג). נמלט ממנו, בא עשו, ביקש עוד להרגו, והפסיד עליו כל אותו הדורון עֲזִים מֵאֲתָנִים וגו' (בראשית לב, טו). יצא מעשו, באה עליו צרת דינה. יצא מצרת דינה, באה עליו צרת רחל. אחר כל הצרות בקש לנוח קמעא, באה עליו צרת יוסף. והכתוב צווח, לֹא שָׁלוֹתַי וְלֹא שְׁקָטַתִּי וְלֹא נַחְתִּי (איוב ג, כו). אחר כך באה עליו צרת שמעון. אחר כך צרת בנימין. לפיכך היה מתפלל באל שדי ואומר: מי שאמר לשמים וארץ די, יאמר ליסורי די..."

"תִּתֶּן אֶמֶת לַיַּעֲקֹב" (מיכה ז, כ)

הנה כי כן, עטרת תפארת ישראל, למרות הכל, נותר 'איש תם' – הבעלים (שמות טו, ג ברש"י: ה' איש מלחמה - בעל מלחמה) של מידות האמת, התום והיושר, "וַיֵּשֶׁא יַעֲקֹב רַגְלָיו, וַיֵּלֶךְ..." (ויצא כט, א), פסיעה אחר פסיעה, שלב אחרי שלב יעלה אביהם של שבטי ישורון ב'סֵלֶם מִצֵּב אֶרְצָה וְרֹאשׁוֹ מִגִּיעַ הַשָּׁמַיְמָה' (שם כח, יב), הוא יפעל בנאמנות, יבצע את המוטל עליו מבלי להתייחס לכל העובר עליו, וכך ורק כך יגיע יעקב עדי... היותו הרגל השלישי במרכבה.

הכל או כלום

הבה נשים על לבנו להעריך כל מעשה טוב כקטן כגדול, וכלל לחיים ננקוט בידינו 'הצלחה גדולה מורכבת מהרבה הצלחות קטנות', וביחוד כשמדובר בעשיה רוחנית, בה אין דבר הולך לאיבוד, ואפילו מחשבה של רצון טוב נשמרת היא לנצח, כאמור בספר הזוהר (שמות, תרומה קנ:):
'...ולית רעותא טבא דיתאביד מקמי מלכא קדישא' (ואין רצון טוב שנאבד מלפני המלך הקדוש).

הילד המושלם!?

הנה כי כן, נתנהל באופן המופלא הזה גם כלפי בני ביתנו, צאצאינו ותלמידינו.

יש ואנו כמהים לראות בהם אנשים מושלמים ללא כל חיסרון ומגרעת, ובשגגה עלולים אנחנו לתבוע זאת מהם בדרכים שונות, "לנשוף להם בעורף", לנדנד ולהפעיל לחץ שוב ושוב, הכל כדי שיגיעו לשלמות, לא פחות.

התפיסה השגויה נובעת מאחת משתי הסיבות דלהלן:

א. הדרישה **מהם** ממלא **לנו** צורך אישי, אנו רוצים שיבואו **הם**

הילדים ו'ישלימו' ... **אותנו**, במקום בו **אנחנו** נכשלנו...

ב. כאשר נדמה לנו שאנו חזקים בנקודה מסוימת, מידה או

מעלה כלשהי, בתחומי הרוחניות או בתחומי הנימוסים

והליכות החיים, או-אז אנו **משוכנעים** שגם הם הצעירים

הכל או כלום

חייבים לאחוז בזה בשלימות. וזאת תוך כדי שְכַחַת וסליחת החולשות האישיות שלנו, ואי שימת לב מתבקשת להבנה כי לאותם הישגים שהגענו, קדמו שנים של עמל, יזע בגרות וניסיון.

בְּשׁוּבָה וְנַחַת תִּנְשְׁעוּן, בְּהִשָּׁקֵט וּבְבִטָּחָה תִּהְיֶה גְבוּרַתְכֶם ...
(ישעיהו ל, טו)

הורים יקרים! מחנכים דגולים!

לטובת הנשמות היקרות שהפקיד ה'בורא כל הנשמות' בידינו, הבה נרפה! נחשיב כל התקדמות. נעריך כל צעד קטן. נהיה ממוקדים על מעשים טובים שמבצעים, גם על הניסיון וההשתדלות.

והדבר ברור, באם נהיה מכוונים על התְּדָר של חיפוש הטוב והחיובי, נצליח למצוא אצלם נקודות זכות לרוב – והתוצאה קירוב לבבות, וקידום והצלחה בכל תחום בס"ד.

ועתה אחיי הקוראים, 'הַבִּיטוּ אֶל צוּר חֲצִבְתָּם' (ישעיהו נא, א), 'הַקְבְּצוּ ... וְשִׁמְעוּ אֶל יִשְׂרָאֵל אֲבִיכֶם' (בראשית מט, ב). הבה נפנה מבט, ונשית את לבנו לדברים שנושא ישראל סבא אל עשיו לאחר פגישת הפיוס ביניהם, וטרם נפרדו דרכיהם לנצח, והנה באורח פלא נמצא בס"ד רמזים מיוחדים שיהוו לנו ללקחי חיים מועילים:

הכל או כלום

"וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים, אֲדַנִּי יָדַע כִּי הַיְלָדִים רַפִּים ... וְדַפְקוּם יוֹם אֶחָד וּמָתוּ כָּל הַצֹּאן" – אומר יעקב אבינו: שלא כשיטתך אדוני עשיו הרשע שגורסת שמוכרחים לדרוש השגת שלימות באופן המיידני בכל כוח ובכל מחיר, וְשָׂאֵל לָנוּ לֹא־אִפְשָׁר אֶת קִיּוּמוֹ שֶׁל אֵף חִסְרוֹן קֵל הַפּוֹגֵעַ בַּתְמוּנָה הַמוֹשְׁלֶמֶת, אִזּוֹ לֹא כַּדְבָרְךָ, דַּע לָךְ כִּי הַיְלָדִים הֵם בַּתְחִילַת דְּרָכָם וְעַדִּין חֲלָשִׁים הֵם בְּטִבְעָם, לֹא נִיתֵן לְתַבּוּעַ מֵהֶם לְמַהֵר וּלְרוֹץ מֵעֵבֶר לְכוּחוֹת הָרָכִים שֶׁלֵּהֶם, לֹא נַעֲמוּד עַל דְּבָרֵינוּ בְּכָל מַחִיר כְּדֵי לֹא־לָצֵם וּלְהַבִּיאֵם לִיעָדָם בְּיוֹם אֶחָד כִּפִּי דַעַתְךָ הַמְּשׁוּבֶשֶׁת, לֹא וְלֹא! אֲלֵא נִגּוֹן עֲלֵיהֶם וְנִשְׁמָר מִכָּל מִשְׁמַר, שֶׁהָרִי בָּאֵם נִכְפָּה עֲלֵיהֶם עַל־כֵּן לְהַבִּיאֵם חַיִּים לְיָדֵי נִפְּלָה וּמִיתָה רוּחָנִית, וְהָרִי בַּהֲצַלְחָתָם אֵנוּ חַפְצִים.

ממשיך יעקב אבינו ומבהיר: **"וַאֲנִי אֶתְנַהֲלָה לְאִטִּי לְרֶגֶל הַמַּלְאָכָה אֲשֶׁר לִפְנֵי וּלְרֶגֶל הַיְלָדִים, עַד אֲשֶׁר אָבֹא ..."** (וישלח לג, יג-יד) - גישתי לחיים בכלל ולחינוך הילדים היקרים אשר חנן אלקים את עבדך בפרט, ההצלחה בגידול צעירי הצאן היא רק באופן של - **לֹא־ט אֲבֵל בְּטוֹחַ!** אתנהל עמם בשובה ונחת, 'חֲנֹךְ לְנַעַר עַל פִּי דֶרֶכּוֹ'... (משלי כב, ה), אושיט להם יד ואדריכם בדרכי היושר, לפסוע צעד אחרי צעד עדי יגיעו הם ליעדם הנכסף.

"...וּכְבֹּר אֱמָרוּ (תנא דבי אליהו רבה כה) שְׁחִיב כָּל אָדָם לומר מתי יגיעו מַעֲשֵׂי לְמַעֲשֵׂי אֲבֵרָהִם יִצְחָק וְיַעֲקֹב. וְעַם כִּי דָלוּנוּ מְאֹד, אֶת אֲשֶׁר בְּכוּחוֹנוּ"

הכל או כלום

לעשות נעשה, שלא לפנות א-ל מדעתנו ולא לפנות לבבנו לבטלה, וה'

(יפלא יועץ' ערך שקידה)

אלהים יעזור לנו...

נחתום בדברי המדרש (בראשית רבה עח, יד) :

"אמר רבי אבהו : חזרנו על כל המקרא ולא מצאנו שהלך יעקב אבינו

אצל עשו להר שעיר מימיו. אפשר יעקב אמיתי היה ומרמה בו?! אלא

אימתי היה הוא בא אצלו? לעתיד לבוא! הדא הוא דכתיב (עובדיה א, כא) :

וְעָלוּ מוֹשִׁיעִים בְּהַר צִיּוֹן לְשֹׁפֵט אֶת הָרָע וְהָיְתָה לָהּ הַמְּלוּכָה, וְהָיְתָה

ה' לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יְהִיָּה ה' אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד (זכריה יד, ט)."

בתקוה ובתפילה שהנה ימים באים והבטחתו זאת של יעקב שלימתא

בחיר האבות, תתגשם מול עינינו 'ובא לציון גואל', במהרה בימינו.

👉 "תם, גם אם לא נשלם..." 👈

- הבהרה -

השאיפה ל'מושלמות' ככל תכונה אנושית יש לה צדדים לכאן ולכאן, ועל האדם להטותה ולכוונה לעבר החיובי, לעתים בשילוב עבודה עצמית, כדי לאזן את הנטייה.

'פֶּרְפֶּקְצִיוֹנִיזְם' – (perfectionism) בגרסאות הקיצוניות שלה הינה הרסנית וחייבת טיפול. יובהר שהסובלים מכך אינם הופכים להיות 'צדיקים' או חלילה 'רשעים'...

במאמר שלפניכם ניסינו להבליט את הטעות בגישה שאומרת '**או הכל או כלום**', שעל פניה נראית שהיא שיטה המעודדת עשיה חיובית והגעה לשלימות, אך מהר מאוד מביאה לידי רפיון ידיים וחוסר רצון להשקיע הלאה.

תמורת זה, נציב לנו את היעד מול העיניים, ולאט לאט נתקדם לקראתו.

ובשם ה' נעשה ונצליח!

לקוחותינו:

להאן רשימת מוסדות החינוך שנהנו ממבכניות החנוכה -
בימי החנוכה גשפ"ה:

בכך הצטרפו לעשרות תתי"ם שהזמינו את התוכנית במשך השנים האחרונות.

בגב התעלה לרחק את התגליתם
הם מנסים והעיסים מנסים.
יו מרגש דרשני ובלתי גלילי
לילות ודרשני, וכו' מוסר
מעצתם במחור, האחד - מעצם
והיגברת אישיות תורתה תחת
לכלכלתה, מנחה התבנית
שכל המאמרים "העיסים"
הנחת דרושים כל העת השם
הוא ראובן אהרן בן ציון ל
אברהם יעקב יעקב וסוכות
העל' המעט המעט דרשני
היה את חומת החינוך שלו

קשתי למחנכי תשב"ד אותם
את כשרונותיהם ולעצמם
המשובח שיכלו לצאת
שדאל התורה: ודע לכם
לדבר צורך אמתו וביטחונו

[illegible]

08-86675-42 D7D 08-86675-41 17D 77727K 8456

ב / ההנהלה
יוסף דוב לפקוביץ
בתורה ובהערכה

אנה נכבד!
עדיין נגן אהבתיך את

הגוכניג אהנוכה

סיפור מרגש

עם מסרים חינוכיים עמוקים
לקול צלילי מוסיקה וקולות
רקע מדהימים

ע"י האומן-המחנך הנודע

הרב דוד רוזנברג שליט"א

גם מרתק גם מחנך גם מרגש

עילת מצות
כל ילד עולם מלא

מהרו להזמין: 0527624095